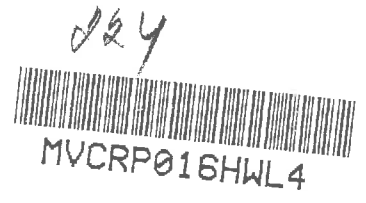

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0599r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: V Praze dne 22. prosince 2015
podpis: Č. j.: MV-132054-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako správní orgán příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podali manželé nar. 9 Krasna - Ukrajina a z. a, nar. Chadyžensk - Rusko, státní občané Ruska, oba trvale bytem proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 20. 7. 2015, č. j.: VS-1846/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „společná žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Žadatelé požádali dne 18. 12. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 8 o udělení státního občanství České republiky. Do dotazníků ke společné žádosti žadatelé uvedli, že se na území České republiky zdržují nepřetržitě od roku 1998, podle údajů v podaných životopisech v témže roce založili obchodní společnost s.r.o. a do roku 1973 - 1974 jejím prostřednictvím provozovali v Praze jazykové kurzy. V roce 2004 žadatel založil obchodní společnost s.r.o., kterou vlastnil i v době podání společné žádosti a stále dle svého tvrzení podniká v České republice na trhu s realitami. S těmi podnikala do roku 2010 prostřednictvím obchodní společnosti I s.r.o. i žadatelka, která je od začátku ledna roku 2008 ve starobním důchodu, jehož výše byla podle potvrzení České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 12. 2013 měsíčně 3 188 Kč. V dotaznících ke společné žádosti žadatel uvedl měsíční příjem 30 000 Kč, žadatelka pak 14 000 Kč. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen od 17. 2. 2010,

žadatelce od 2. 1. 2008. Žadatelé mají spolu dospělou dceru, a z předchozích manželství má každý z nich dospělého syna. Žádné dítě nežije v České republice.

Ministerstvo vnitra správní řízení o společné žádosti přerušilo svým usnesením ze dne 29. 9. 2014 a zároveň oba žadatele předvolalo na den 6. 11. 2014 na ústní jednání na Ministerstvo vnitra, spolu s výzvou k předložení dokladů, specifikovaných v odůvodnění tohoto usnesení, nezbytných k řádnému projednání jejich společné žádosti. Žadatelé se v uvedený den na jednání dostavili, po seznámení se s obsahem spisu a se stanovisky příslušných úřadů neměli k nim připomínky, nepožadovali doplnění a vzali na vědomí poučení ve smyslu ustanovení podle § 36 a § 38 správního řádu. Do spisového materiálu žadatelé založili některé z požadovaných dokladů, další doručili Ministerstvu vnitra v dohodnuté lhůtě dne 18. 11. 2014.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelé prokázali splnění podmínek pro udělení státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, pohovorem konaným před Úřadem městské části Praha 8 prokázali znalost českého jazyka podle vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky a plnili své povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, dále povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podmínku pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. žadatelé na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1. 1. 2014 neprokazují.

Žadatelka dále splňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., neboť má na území České republiky ke dni podání společné žádosti povolen nejméně pětiletý trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje. Tuto podmínku však nesplňuje žadatel, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt až ode dne 17. 2. 2010. Ke dni podání společné žádosti dosahuje žadatelův pobyt tři roky a deset měsíců. Současně s podanou společnou žádostí žadatel požádal o prominutí nesplnění této podmínky z důvodu, že v České republice žije již 15 let.

Ministerstvo vnitra po posouzení všech podkladů pro vydání rozhodnutí o společné žádosti dospělo k závěru, že žádosti o prominutí předmětné podmínky nevyhoví a nevyužije u žadatele liberační důvod podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. Své rozhodnutí opřelo o skutečnost, že žadatel neprokázal uspokojivě své příjmy; to samé platí i o žadatelce. Z předložených daňových příznání příjmů právnických osob i fyzické osoby - žadatelky, vyplynula u obou celková nulová daňová povinnost vůči Českému státu. Při jednání na Ministerstvu vnitra dne 6. 11. 2014 žadatelé uvedli, že žijí z našetřených peněz, které získali prodejem bytů v Rusku a získané prostředky, uložené na bankovním účtu v Holandsku, převedli před cca šestnácti lety do České republiky. Dále uvedli, že jiný zdroj příjmů nemají, vyjma příjmu z pronajatých tří bytů v Praze, ve vlastnictví žadatelů, který nemá ročně dosahovat výše 300 000 Kč. Ministerstvo vnitra dále považovalo za neupokojivé vysvětlení žadatele ohledně jeho působení v letech 1999 a 2000 ve dvaceti různých společnostech, kde měl bezplatně působit ve funkci jednatele. O této své činnosti se žadatel při podání společné žádosti nezmínil, stejně jako o tom, že je stále veden jako jednatel obchodních společností s.r.o. s.r.o. s.r.o., bez ohledu na to, že dle svého tvrzení, nemá se všemi těmito firmami již nic společného.

Jak výše uvedeno, žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., a tato podmínka mu nebyla prominuta, neboť uspokojivě, spolu s manželkou - žadatelkou, neprokázal svoje příjmy, neboť dle názoru Ministerstva vnitra žadatelé skutečné příjmy nepřiznali, resp. dostatečně neobjasnili jejich zdroje. Proto byla jejich společná žádost zamítnuta.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí podali žadatelé včasný rozklad. V něm Ministerstvu vnitra, jako správnímu orgánu I. stupně vytýkají, že i přes podanou společnou žádost porušil zásadu individuálního přístupu k jednotlivým účastníkům (žadatelům) a v tomto směru je třeba toto rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. Pokud se jedná o žadatelovu nesplněnou podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., mohlo ji Ministerstvo vnitra podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., (chybně uveden zákon č. 186/2013 Sb.), prominout. Ačkoliv si jsou vědomi skutečnosti, že na prominutí podmínky není právní nárok, zastávají názor, že v rámci posouzení této podmínky správní orgán překročil meze správního uvážení, když se zabýval zejména příjmy účastníka řízení, resp. učinil závěr o netransparentnosti jeho financí. Tato skutečnost pak působí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zda vůbec může správní orgán zkoumat příjmy účastníků řízení za dobu delší tří let, kterážto lhůta je stanovena zákonem, je pak podle žadatelů otázkou, když navíc ve veškerých předchozích řízeních o udělení pobytového oprávnění byly doklady shledány dostačujícími, přičemž příslušné správní orgány původ finančních prostředků zkoumají z úřední povinnosti, nikoliv dle správního uvážení, které v daném případě vedlo k zamítnutí společné žádosti. Pokud

si Ministerstvo vnitra učinilo závěr, že má nárok zkoumat finanční prostředky účastníků řízení v širším měřítku, je dle názorů žadatelů takové řízení v kategorickém rozporu se zásadou legitimního očekávání, čímž ohrožuje rovnost účastníků, zákaz libovůle a průkaznost závěrů v rámci správního řízení. I v případě opačného názoru měli stran takové odchylky oba žadatelé právo na přesvědčivé odůvodnění, které v napadeném rozhodnutí chybí. Žadatelé v této souvislosti odkazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze kterých je zřejmá povinnost správního orgánu dodržovat zásadu proporcionality a legitimního očekávání.

Dále žadatelé upozorňují na skutečnost, že nejsou podezřelými osobami se zastřeným majetkem, jsou řádnými uživateli starobního důchodu, daňová přiznání, kupní smlouvy apod. doložili. Pokud jde o jejich účastenství v několika společnostech před více než patnácti lety, byla jejich účast ve většině těchto společností bezplatná a jen výpomocí pro blízké osoby. Neuvedení všech těchto údajů, (působení v obchodních společnostech), není podle žadatelů natolik zásadním hlediskem, které by mělo mít vliv na rozhodnutí.

V další části rozkladu se žadatelé opět vracejí k nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. a uvádějí, že u žadatele byla v době rozhodování správního orgánu tato podmínka splněna.

V případě žadatelky správní orgán rovněž neodůvodnil, proč by jí státní občanství České republiky nemělo být uděleno, čímž je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností a nezákonností, nemluvě o jeho nepřiměřenosti a nedodržení zásady legitimního očekávání. K tomu žadatelé doplnili, že v době rozhodování o žádosti splnili veškeré podmínky pro udělení státního občanství České republiky, navíc jako čeští občané jsou jistě perspektivní.

V závěru rozkladu pak žadatelé navrhují, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil a sám rozhodl tak, že se jim státní občanství České republiky uděluje, případně, aby bylo státní občanství České republiky uděleno žadatelce.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. Na základě jejího návrhu ministr vnitra konstatuje následující:

Ke konkrétním námitkám žadatelů uvedeným v rozkladu ministr vnitra sděluje, že nemůže souhlasit s jejich argumentací ohledně společného posuzování žádosti a dovozování, že v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. Bylo pouze na žadatelích, zda využijí možnost podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 40/1993 Sb. podat společnou žádost, přestože si při jejím podání,

(18. 12. 2013), museli být vědomi skutečnosti, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1, písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., na jejíž prominutí není právní nárok; jeho žádost o prominutí této podmínky je datována dne 26. 11. 2013. Rovněž v průběhu správního řízení o společné žádosti, včetně osobního jednání na Ministerstvu vnitra dne 6. 11. 2014, nepožádali o vyjmutí jednoho ze žadatelů ze společné žádosti za účelem proběhnutí dvou samostatných správních řízení. Proto Ministerstvo vnitra oprávněně zakončilo provedené správní řízení o společné žádosti jediným meritorním rozhodnutím ve věci samé, a to společným rozhodnutím.

Ministr vnitra rovněž nemůže přijmout namítané překročení mezí správního uvážení, překročení zákazu libovůle a nedodržení zásady legitimního očekávání. Skutečností zůstává, že žadatel nesplňuje jednu ze zákonných podmínek stanovených k udělení státního občanství České republiky, která mu nebyla Ministerstvem vnitra prominuta z důvodů, zjištěných při posuzování společné žádosti a spočívající v neuspokojivém prokázání jeho příjmů. K tomu ministr vnitra podotýká, že je mylný předpoklad žadatele, že podmínku, stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. splnil v průběhu správního řízení. Stanoví-li ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., že žadatel musí splňovat podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti, nelze nesplnění této podmínky zhojit dosažením této doby později, byť i během správního řízení o společné žádosti. Třebaže žadatel požádal o prominutí nesplnění podmínky nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti z důvodu, že žije na území České republiky více než deset let, ministr vnitra konstatuje, že tato skutečnost je pouze předpokladem, aby Ministerstvo vnitra s přihlédnutím k dalším skutečnostem zjištěným v průběhu řízení o žádosti liberačního ustanovení, zde podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., využilo a nesplnění dotčené podmínky prominulo. Ministr vnitra dodává, že prominutí některé z podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. je ze své povahy výjimkou z běžného postupu a na její prominutí není právní nárok.

Ministr vnitra se neztotožňuje ani s názorem žadatelů, že Ministerstvo vnitra neoprávněně zkoumalo zdroje finančních příjmů žadatelů a jejich skutečnou finanční situaci, čímž porušilo zákaz libovůle. Ministr vnitra je toho názoru, že tyto otázky je v rámci řízení o udělení státního občanství České republiky Ministerstvo vnitra oprávněně zkoumat, přičemž je nezbytné, aby finanční zdroje resp. příjmy žadatele byly prosty jakýchkoliv pochybností, (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č.j. 11 A 13/2012-44). Chybná námitka žadatelů, že původ finančních prostředků je Ministerstvo vnitra oprávněně zkoumat jen po dobu tří let před podáním žádosti, vychází pravděpodobně z dikce ustanovení § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky). V souladu s ustanovením § 74 tohoto zákona se žádosti o udělení státního občanství České republiky, podané před 1. 1. 2014, (den nabytí jeho účinnosti), posuzují podle zákona č. 40/1993 Sb. Jedinou výjimkou je neprokazování pozbytí dosavadního státního občanství. I pak by ovšem

byla uvedená námitka lichá pro skutečnost, že netransparentnost příjmů nebyla jediným důvodem pro zamítnutí společné žádosti, resp. byla vzata legitimně v potaz v rámci úvahy, zda lze žadateli prominout jednu ze zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky.

Ministr vnitra v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že žadatelé žádným způsobem v rozkladu neodstranili pochybnosti ohledně transparentnosti jejich skutečných finančních prostředků. Oba žadatelé, dle předložených životopisů, i přes pětileté působení v organizační složce Ministerstva vnitra Ruska, ruští občané s pravděpodobně průměrnými příjmy, našetřili značné finanční částky, za které údajně nakupovali v Rusku nemovitosti. Tyto pak dle svého vyjádření následně prodali a výnos z nich uložili v holandské bance, posléze je převedli na bankovní účet v České republice. V rámci svého podnikání žadatelé do státního rozpočtu neodvedli žádné daně, žadatel dle svého vyjádření nikoliv za úplatu, pomohl založit a působil jako jednatel ve dvaceti obchodních společnostech, které po několika měsících opustil.

Za daných okolností proto ministr vnitra ve shodě s Ministerstvem vnitra oprávněně nemůže považovat otázku ohledně podnikání žadatelů, zdroje a výše jejich finančních příjmů za transparentní.

Ministr vnitra je toho přesvědčen, že princip přiměřenosti, jako jeden z dílčích principů zásady proporcionality byl u žadatelů v daném případě dodržen. Žadatel prokazatelně nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., a to nikoliv v řádu dnů, ale roků, a zároveň nebylo možné nepřihlídnout k netransparentnosti jeho příjmů. Důvod zamítnutí žádosti u žadatelky spočíval, jak je podle názoru ministra vnitra dostatečně patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v institutu společné žádosti, který si žadatelé zvolili na základě vlastního uvážení, přičemž správní orgán I. stupně přihlédl i k tomu, že žadatelka, spolu se žadatelem, uspokojivě neprokázala své příjmy, resp. skutečné finanční příjmy a jejich zdroj. Ministr vnitra tedy nemůže přisvědčit shora uvedeným námitkám týkajícím se nedodržení principu přiměřenosti a nedostatečnému odůvodnění zamítnutí žádosti ve vztahu k žadatelce.

K námitce, že Ministerstvo vnitra zásadně pochybilo, když se naprosto nevypořádalo s tvrzeními účastníků řízení, ministr vnitra podotýká, že ze spisového materiálu nevyplývá, jaká tvrzení mají žadatelé na mysli. Rozhodnutí Ministerstva vnitra obsahuje dostatečná skutková zjištění, pokud jde u žadatele o nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. Stran neprominutí této podmínky žadatel neuvedl žádné relevantní důvody, zabraňujícímu mu splnění této podmínky ke dni podání žádosti, když se na území České republiky zdržuje již od roku 1998, jak uvádí v dotazníku k žádosti. Ke skutkovým zjištěním týkajícím se netransparentnosti příjmů žadatelů, žadatel tato nijak v řízení v I. stupni nezpochybnil, resp. Ministerstvo vnitra z tvrzení žadatele zaprotokolovaných

v protokole z jednání na Ministerstvu dne 6. 11. 2014 vycházelo. Žadatelé svými podpisy stvrdili, že k obsahu tohoto protokolu nemají námítky a nežadají doplnění. V souvislosti s námitkou žadatele, že Ministerstvo vnitra přihlédlo k jejich tíži k neuvedení údajů o účasti žadatele v obchodních společnostech, což, jak žadatelé v rozkladu naznačují, mělo být zásadní skutečností mající vliv na rozhodnutí, tedy ministr vnitra konstatuje, že neuvedení účastenství žadatelů v obchodních společnostech v žádosti nebylo důvodem k jejímu zamítnutí.

V.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra konstatuje, že podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí a podaný rozklad zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

ministr vnitra

